

ZAVIČAJ

GRAČANIČKI
GLASNIKčasopis za kulturnu
historijuBroj 39, godina XX,
maj, 2015. [str. 96-113]

© Monos 2015

Čurići iz Lukavice i Gračanice

(jedan od ogranaka)¹

Ešref Čurić

Sažetak: U ovom radu govori se o porodici Čurić koja je zadnjih stoljeće i pol vezana za naselje Lukavicu, odnosno njen dio – mahalu Prnjavor. Od sredine 20. stoljeća vezana je dosta i za grad Gračanicu. Ovdje se detaljnije govori o jednom njenom dijelu, ogranku, koji potiče od Huseina Čurića, sina Huseina (oko 1850. – 1921.) i njegovog sina Huseina Čurića (1887. – 1955.). Detaljnije se govori i o Ešrefu Čuriću, sinu Huseina (1927. – 1990.), istaknutom društveno-političkom i kulturnom radniku Gračanice od pedesetih do osamdesetih godina 20. stoljeća.

Ključne riječi: Čurići, Lukavica, Prnjavor, Gračanica, Husein Čurić sin Ibrahima, Husein Čurić sin Huseina, Ešref Čurić sin Huseina.

Urednička napomena: na ovom rukopisu izvorno naslovljenom kao “Porodično stablo porodice Čurić” autor je radio gotovo do pred samu svoju smrt (1990.), želeći da ostavi svjedočanstvo o svom rodnom selu i svojoj porodici. Ovdje ga objavljujemo u autentičnoj, ali nešto skraćenoj i preuređenoj verziji, sa neophodnim objašnjenjima, napomenama i korisnim dopunama koje su dali dr. sc. Omer Hamzić i mr. sc. Rusmir Djedović kao prilog proučavanju porodice i stanovništva na širem području općine Gračanica (što je izdvojeno u fus-notama ili u samom tekstu s posebnom napomenom). Inače, tekst je u cjelini, autobiografskog karaktera i zato ga autor donosi u prvom licu, ispisujući imena onako kako ih se sjećao i kako ih je vidio u trenutku nastajanja teksta. Mnogi od njih više nisu među živima. Želja autora je i bila da njegovi potomci

¹ Koliko je poznato, porodica Čurić iz mahale Prnjavor, naselja Lukavice, nije do sada detaljnije istraživana. Nešto podataka o njima, s kraja 19. stoljeća i prve polovine 20. stoljeća objavljeno je u cjelovitoj monografiji o Lukavici. (vidi: Omer Hamzić, Rusmir Djedović, *Lukavica kod Gračanice – historijska monografija*, Bosansko kulturni centar Gračanica, Gračanica, 2008.)

nastave sa ispisivanjem porodičnog stabla te ugledne porodice. To je autor ostavio u amanet gosp. Samiru Čuriću iz Gračanice (najstarijem sinu autorovog bratića Aziza), dajući mu na čuvanje ovaj rukopis. Zahvaljujemo se gospodinu Samiru koji je rukopis sačuvao u svojoj porodičnoj zbirci i omogućio nam njegovo objavljivanje u čvrstoj namjeri da ispuni želju svog amidže Ešrefa i omogućiti dalje "ispisivanje" rodoslova svoje familije. (Glavni urednik: O. Hamzić).

Uvod

Stablo mojih roditelja (predaka) zasađeno je negdje u Hercegovini. Nije poznato kada su se doselili u selo Bušletić u dobojskoj opštini, niti je poznato kada se moj pradjed naselio u Lukavicu, opština Gračanica.²

Zato ću početi sa opisom porodičnog stabla od vremena kada je djed osnovao dom u Lukavici, u zaseoku Prnjavor.

Nešto o Lukavici

Selo Lukavica se nalazi na južnim padinama planine Trebave. Zahvata oko 12 kvadratnih kilometara. Ovo selo čini sedam zaselaka: Rijeka, Delići, Devedžije, Zolje, Prnjavor, Bijeli Potok i Čamdžići. U selu živi oko 3000 stanovnika.

Pošto ovo pišem u novije vrijeme, u vrijeme socijalističke samoupravne vlasti, to ću da dam opis sela, tj kako ono izgleda.

Centar sela je novoformirani zaselak Ograđenica u kome se nalazi moderna školska zgrada u kojoj se školuje oko 700 učenika od I-VIII razreda, zatim industrijski pogon

Radne organizacije "Fering" iz Gračanice, koji proizvodi betonske mješalice i u kome je zaposleno nešto više od stotinu radnika-mješтана, te Dom kulture u čijem sastavu se nalazi kino sala, mjesni ured, pošta, šalter Privredne banke, mesnica, kafana, biblioteka i samoposluga. U posebnoj zgradi je opšta i zubna ambulanta.

Selo ima dvije poljoprivredne apoteke koje posluju u okviru Osnovne zadružne organizacije (OZO). Snabdijevanje stanovništva široke potrošnje vrši se putem četiri prodavnice, od kojih su tri locirane u centru sela. U okviru Osnovne zadružne organizacije posluje i skladište građevinskim materijalom. Selo ima poštu sa automatskom telefonskom centralom sa oko 400 telefonskih priključaka, a sa centrom komune povezano je još i radio-vezom. U neposrednoj blizini škole je nogometno igralište, poligon za male sportove i fiskulturna sala.

Za potrebe prosvjetnih radnika sagrađeno je pet stambenih objekata sa 15 stanova. S početka sela, u pravcu Gračanice, izgrađen je asfaltni put u dužini od 9,5 kilometara.

Sve kuće u selu su nove-zidane od tvrdog građevinskog materijala, prostrane i udobne za stanovanje. Stanovništvo se snabdijeva pitkom vodom iz vodovoda. Sva domaćinstva u selu su elektrificirana. Centar sela je na Ograđenici i tu se, mahom, okupljaju svi mještani, naročito mladi. Taj dio sela je osvijetljen neonskim (uličnim) osvjetljenjem, a kao šetalište služe izgrađeni trotoari.

Kulturne programe pripremaju i izvode učenici Osnovne škole "Ismet Kapetanović" i Kulturno umjetničko društvo, a nisu rijetka gostovanja i estradnih grupa.

Stanovništvo se, većinom, bavi poljoprivredom, dok je oko 350 mještana zaposleno u industriji širom zemlje. Od ovog broja zaposlenih, njih oko 50 radi izvan granica Jugoslavije, mahom u zemljama Zapadne Evrope. Jedan radnik radi i u dalekoj Australiji i u domovinu nije dolazio punih dvadeset godina.

² Kako vidimo, Čurići su, prema očuvanoj tradiciji unutar familije, daljim porijeklom iz Hercegovine. Prvo su se naselili u Bušletić kod Doboja, a odatle kasnije u mahalalu Prnjavor u Lukavici. Prije desetak godina, pregledajući drugu knjigu osmanskog imovinskog deftera za Gračanički kadiluk koja se nalazi u Arhivu Tuzlanskog kantona, orijentalista dr. sc Nedim Zahirović (rodom iz Srebrenika, sada zaposlen u jednom uglednom institutu u Njemačkoj) utvrdio je da se u naselju Bušletić Gračaničkog kadiluka, sredinom 19. stoljeća, spominje i familija sa prezimenom Čurić.

U obradi poljoprivrednog zemljišta, većina mještana kooperira sa Osnovnom zadružnom organizacijom. Više građana ima traktore sa priključnim mašinama, automobile i motocikle. Sve što je u ovom selu postignuto, postignuto je u novoj Titovoj Jugoslaviji.

Husein Ćurić sin Ibrahima

Da bih predstavio porodično stablo, početak od djeda **Huseina**, sina **Ibrahima**.³

Po pričanju mog oca, Husein je rođen 1850. g. u Lukavici, zaselak Prnjavor u vrijeme Turske vladavine našim zemljama. Bio je visok i dobro građen čovjek, pravilnih crta lica. Nosio je staro bosansko odijelo sa silahom oko pojasa za koji je stavljao duvansku kesu, čibuk, nož i druge sitne potrepštine. U poznim godinama bradu nije brijaio. Bio je cijenjen u selu zbog svoje skromnosti, radinosti i poštenja. Uvijek je pomagao susjedima u obavljanju poljskih radova. Imao je dosta prijatelja koji su ga često posjećivali.⁴

Iako nepismen, znao je da cijeni dobra djela i prezire ono što je ružno i nečovječno.

3 Zadnjih decenija osmanske uprave (dakle prije 1878. godine) u Lukavici se nalaze tri domaćinstva porodice Ćurić. Jedno od njih je i domaćinstvo Ibrahima Ćurića, pradjeda autora ovog teksta. Ovaj Ibrahim je predak ogranka Ćurića o kojem autor piše u ovom tekstu. Iz jednog drugog ogranka Ćurića su poznati hafizi: Mahmut Ćurić (1872. – 1943.) i njegov sin hafiz Redžo Ćurić (1896. – 1943.). U to vrijeme mahala Prnjavor je bila najveća u Lukavici sa oko 40 kuća. Među brojnije porodice se ubrajaju i Ćurići. (vidi: O. Hamzić. R. Djedović, *Lukavica...*, str. 31.)

4 Husein Ćurić, sin Ibrahima je, sudeći prema podatku da mu je najstariji sin rođen 1887. godine i da je prema predanju učestvovao u borbama 1878. godine, mogao biti rođen oko 1855. godine. Inače, krajem 19. stoljeća, tačnije 1891. godine, u mahali Prnjavor su bile četiri kuće Ćurića. Njihovi vlasnici su tada bili: Husein Ćurić umrlog Ibrahima, Mustafa Ćurić umrlog Alije, Husein, Began, malodobni Mahmut i Ibrahim, sinovi umrlog Omera Ćurića i Hasan Ćurić umrlog Ibrahima. Husein i Hasan bi mogli biti braća (oba sinovi umrlog Ibrahima). Huseina Ćurića iza Prvog svjetskog rata naslijeđuju sinovi: Husein, Ibrahim i Mahmut Ćurić, dok Hasana 1896. naslijeđuje sin mu, malodobni Ibrahim. (vidjeti: Gruntovne knjige za K:O: Lukavicu iz 1891. godine, Gruntovnica Suda u Gračanici i O. Hamzić. R. Djedović, *Lukavica...*, str. 55.)

Bio je privržen svojoj domovini i prezirao je tirane. Zna se da je učestvovao u organizovanom otporu protiv okupacije Bosne i Hercegovine od strane Austro-Ugarske monarhije. U borbama na brdu Becanj iznad Doboja lično je ubio Austrijskog generala i uzeo za sebe njegovu sablju sa srebrenom drškom. Uspio je da ostane živ, ali, zaposjednuvši Bosnu, Austrijanci su tragali za svakim ko im se suprotstavljao. Tako je jednog dana u selo stigla četa austrijske vojske, uhvatila djeda i otjerala u zatvor u Tuzlu. Tu je bio osuđen na smrt vješanjem. To suđenje pomno su pratili ugledni ljudi iz Gračanice, posebno oni koji su djeda dobro poznavali. Saznavši za presudu, odmah su napisali peticiju Bečkom dvoru i tražili pomilovanje. Molba za pomilovanje je uvažena i djed je pušten na slobodu.

Nakon vise godina, tačnije u drugoj polovini 1955. g. u "Frontu slobode" – listu Tuzlanske regije koji izlazi u Tuzli, o tome je objavljen članak pod naslovom "Bilo je i takvih heroja". Uz članak je objavljena i fotografija. Autor ovog članka je jedan od kustosa Zavičajnog muzeja Tuzla.

Umro je 16. juna 1921. g. u subotu u 8 sati. Mještani Lukavice i susjednih sela priredili su mu dostojanstven ispraćaj. Sahranjen je u seoskom groblju u Prnjavoru.

Moja nena, djedova žena Fatima (djevojačko prezime Čamdžić) rođena je oko 1855. g. Prema kazivanju starijih bila je to kršna žena, blage naravi i mnogo cijenjena od svojih susjetki. Između nje i djeda vladalo je posebno poštovanje i razumijevanje. Pretpostaviti je da je relativno mlada umrla (tačan datum i godine nisu zabilježeni). Zna se samo da je umrla prije djeda.

Za vrijeme bračne zajednice, djed i nena rodili su četiri sina i tri kćeri. Prvi je rođen Husein (moj otac), zatim Omer, Ibrahim (Ibran) i Mahmut. Kćerke su rođene ovim redom: Melča, Hanka i Fatima. Tetka Melča je bila udata u Gornju Zelinju, a Hanka u Soko, dok je Fatima umrla od ujeda zmije u svojoj sedamnaestoj godini.

DATUM 21 TAG

3. Aziz, rođen 1. aprila 1938. g. Osnovnu školu završio u Lukavici, a kurs za vozača u Šabocu. Po odsluženju vojske zaposlio se kao vozač u Gračanici. Radom stekao je zvanje VKU vozača i automehaničara. Jedno vrijeme bio je samostalni autoprivodnik, a poslije otvorio samostalnu zanatsku radionicu za izradu predmeta od plastičnih masa. Živi u Gračanici. Oženio se djengjersku Ševahirovu rođ. Husnić iz Husnić Rijeke.

22. decembra 1989. otkrio je kod infarktista (precazi moždani) i kruno prerasu u krunu u Šabcu. 25. 10. 89. stajao u krunu u Šabcu u trgovačkoj kruni.

Ukupno 09. 1. 1992. u kruni

4. Tajiba, rođena 4. decembra 1940. godine. Osnovnu školu nije završila, završila je u Lukavici. Udala se za Sedžo Letića, nastavnika. Živi u Gračanici u vlastitoj kući. Imaju dvoje djece, zmina i neda. Završila je fakultet.

5. Aziza, rođena 10. marta 1944. godine u Lukavici. Završila osnovnu i trgovačku školu. Radi u Gračanici. Probitus se bila udala u Lukavici i u tom braku rodila jedno unuće djetete. Drugi brak zasnova sa Osmanom Husnićem iz Šaboca koji je po zanimanju milicionar. Živi u Gračanici. Imaju dvoje zmina djece. Završila

Stranica rukopisa "Porodično stablo porodice Ćuric"

Otac i moje amidže učestvovali su u Prvom svjetskom ratu, od 1916. g. do svršetka rata 1918., kada je poražena Austro-Ugarska Monarhija.

Amidža Omer dopao je u ropstva u Italiji i po povratku, 1921. g., umro. Bio je oženjen Mihanom, sestrom moje majke. U ovom braku rođene su Hanka i Čerima. Tetka se poslije preudala u Malešića za Muharemović Mustafu. Umrula je poslije oslobođenja ove zemlje.

Amidža Ibran bio je oženjen iz Zeljine, umro je pred Drugi svjetski rat, odnosno početkom rata.⁵

Amidža Mahmut bio je oženjen iz Lukavice⁶. Ja i moja braća smo ga mnogo cijenili i voljeli jer je bio veoma dobar prema nama, a iznad svega cijenio je našeg oca. Umro je 1970. god.

Otac Husein

Moj otac Husein kao najstariji sin u porodici mog djeda Huseina, rođen je 16. aprila 1887. god. u Lukavici. Djed je želio da mu prvi sin bude hodža, pa ga je, čim je stasao, upisao u medresu u Odžaku iako prethodno nije završio osnovnu školu pošto u to vrijeme nije ni postojala narodna (svjetovna) škola u Lukavici, niti u obližnjim selima. Ali i pored toga, naučio je da čita i piše oba pisma – ćirilicu i latinicu. Živeći pod austrougarskom okupacijom, uspjelo mu je da djelimično nauči njemački jezik. Medresu je završio 1925. godine. 13. maja 1928. god. položio je ispit za matičara pred Kotarskim šerijatskim sudom

5 Ibrahim Ćurić (Huseina), očitio u familiji upamćen kao Ibran, rođen je 1891. a umro krajem Drugog svjetskog rata, tj. 1944. godine. Žena mu se zvala Hata Pilaković (1895. godina, Gornja Zelinja). Imali su dva sina i dvije kćeri. (vidjeti u u Matičnoj knjizi Domovnik iz oko 1930. godine za Džemat Lukavica, Matični ured u Lukavici i O. Hamzić. R. Djedović, *Lukavica...*, str. 57.)

6 Mahmut Ćurić (Huseina) je rođen 1895. godine. Ženu mu se zvala Fatima (Hana) Alijić (1901. godina). U njegovom domaćinstvu prije Drugog rata su bila i dva njegova sina, kćerka i bratišna. (vidjeti u u Matičnoj knjizi Domovnik iz oko 1930. godine za Džemat Lukavica, Matični ured u Lukavici i O. Hamzić. R. Djedović, *Lukavica...*, str. 58.)

u Gračanici. Iste godine postavljen je za imama u Donjoj Orahovici. Tu dužnost obavljao je nepunu godinu dana.⁷

Uz pomoć nekih gračaničkih trgovaca, 1932. g., uspio je da otvori dućan u zaseoku Prnjavoru, nedaleko od kuće u kojoj je stanovao. Pošto je staru Jugoslaviju zahvatila ekonomska i politička kriza, odjavio je dućan 15. decembra 1934. god. i nastavio da se bavi zemljoradnjom na oskudnoj i neplodnoj zemlji. Po svom političkom ubjeđenju pripadao je naprednom krilu Zemljoradničke partije (stranke). Kao takav, želio je da pomogne unapređenju poljoprivrede, pa je zajedno sa Muharemom Devedžićem osnovao mljekarsku zadrugu u koju je bilo učlanjeno oko 30 zemljoradnika. Da bi poljoprivrednici shvatili suštinu zadrugarstva, otac je držao kraća predavanja i organizovao tečajeve za opismenjavanje i tako veći broj poslanika (članova zadruga, n. p.) osposobio da čita i piše.

28. decembra 1933. g. postavljen je za banskog vijećnika Vrbaske banovine čije je sjedište bilo u Banja Luci.⁸ U vrijeme dok je bio trgovac i banski vijećnik često je putovao po gradovima Bosne, a jednom je putovao i u Beč. Kao djeca, radovali smo se kada otac pođe na put jer smo znali da će nam donijeti sitne poklone. 1935.g. bio je u kućnom pritvoru tri mjeseca zbog toga što je osumnjičen kao protivnik režima.

7 Oko 1930. godine u Prnjavoru je bilo 11 domaćinstava familije Ćurić. Jedno od njih je bilo i domaćinstvo **Husein efendije Ćurića (Huseina)**, rođenog 1887. godine, sa ukupno 11 članova. (više vidjeti u Matičnoj knjizi Domovnik iz oko 1930. godine za Džemat Lukavica, Matični ured u Lukavici i O. Hamzić. R. Djedović, *Lukavica...*, str. 57-58.)

8 Husein Ćurić se na spisku banskih vijećnika pojavljuje već od 15. i 16. 12. 1932. godine. Banski vijećnik je bio sve do petomajskih odbora 1935. Inače, na izborima za Ustavotvornu skupštinu Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca, 1920. godine nastupio je na listi Težačke stranke, ali je doživio neuspjeh. U periodu između dva svjetska rata bio je aktivan u mjesnom odboru Kulturno-prosvjetnog društva "Gajreta" (vidi: Omer Hamzić, *Gračanica i okolina u periodu između dva svjetska rata – pravno politički i društveno-ekonomski razvoj*, Travnik, 2012.,70, 91, 271, 353

Kapitulacijom stare Jugoslavije i uspostavljanjem ustaške vlasti, 1941.g., nastavio je da se bavi zemljoradnjom. Ustašku vlast je prezirao zbog terora koji je činila prema narodu, posebno prema komunistima, Srbima, Jevrejima i ciganima. Dizanjem narodnog ustanka, 23. avgusta, 1941.g. u organizaciji KPJ, a protiv okupatora i domaćih izdajnika, otac se opredijelio za narodno-oslobodilački pokret. Sarađivao je sa ilegalcem Hasanom Maglajliom, veterinarom iz Gračanice, Ibrom Dautovićem iz Brijesnice i Avdom Dajdžićem, učiteljem iz Gračanice.

To su ustaše saznale pa su ga 1942. g. uhapsili. Poslije dva mjeseca tamnovanja u gračaničkom zatvoru, pušten je na slobodu, ali poslije toga, odnosno do završetka rata 1945.g. nije više odlazio u Gračanicu.

Za vrijeme (rata, n.p.), tačnije 13. septembra 1943. g. na konferenciji sela koju je organizovala Druga krajiška (partizanska, n.p.) brigada izabran je za predsjednika Narodno-oslobodilačkog odbora (NOO).

Bio je rukovodilac (partizanskog, n.p.) obavještajnog punkta u Lukavici (početkom 1945., n.p.), uz obavještajce Mesuta Delihodžića i Safeta Čurića. Sarađivao je sa obavještajnim oficirima Fadilom Šabićem i Fadilom Suljagićem.⁹

Poslije prvog oslobađanja sela od strane 14. srpske NOU brigade, 26. februara 1945.g., živjelo se u slobodi sve do 20. marta. Uslijed jakog pritiska neprijatelja, partizanske jedinice su se morale povući prema Tuzli. Tada se otac zajedno sa sinom Ešrefom povukao sa jedinicama na slobodnu teritoriju. Boravio je u Puračiću sve do 7. aprila 1945. g., kada je Gračanica sa okolnim selima, osim Lukavice, potpuno oslobođena.

Oslobađanjem naše zemlje, 9. maja 1945.g., postao je prvi predsjednik Mjesnog NOO. Uživao je veliki ugled u narodu, osim kod izvjesnog broja lica koja su više vjerovala

okupatoru i domaćim izdajnicima i bila privržena njihovoj vlasti.¹⁰

Godine 1949. otac je doživio šok. Naime, dva čovjeka (seoski ološ), da bi se dodvorili vlasti–optužili su ga da on nije za demokratiju, pa je 7. novembra zatvoren i odveden u zatvor u Tuzlu. Nakon nekoliko suđenja, usljed nedostatka dokaza, 8. maja 1950. g., pošto je javni tužilac povukao optužnicu, pušten je na slobodu. Iste godine po dolasku iz zatvora, odigrao je značajnu ulogu u sprovođenju Zakona o skidanju zara i feredže 1951. godine.

Otac je umro 16. februara 1955. g., uzrok smrti bio je oštećenje grudnog koša uslijed pada preko drvene grede. Dženazi (sahrani) prisustvovao je veliki broj mještana iz Lukavice i susjednih sela kao i njegovi mnogobrojni prijatelji. Ukopan je u bašti, pored svoje žene, naše majke, ispod stare kuće.

Otac je bio srednjeg rasta duguljastog lica, pravilnog nosa, smeđih očiju i prosijede kose. Po prirodi je bio strog i odmjeren. Volio je rad i iskrenost, a prezirao je ljude sklone raznim porocima. Uživao je poštovanje svakog člana porodice sa kojima je rijetko direktno kontaktirao, već preko majke i najstarijeg brata.

Tražio je da mu se svakog dana podnosi izvještaj o tome što je tog dana urađeno pri obavljanju svakodnevnih poslova. Pošto je bio pismen i poznao turski i arapski jezik, a djelimično njemački i italijanski, volio je puno da čita. Uspio je da obogati svoju vlastitu biblioteku raznim stručnim knjigama, beletristikom i drugom literaturom. Posebno je volio literaturu iz oblasti poljoprivrede. Kada su mu ustaše, 1942. god. zapalile biblioteku, plakao je kao dijete. Za vrijeme rata uspio je da sačuva vrlo malo knjiga. Redovno je čitao novine i druge časopise, a volio je da igra šah. 1935 g. bio je inicijator izgradnje osnovne škole i ta njegova inicijativa urodila

9 Vidi: Esad Tihić, Omer Hamzić, *Gračanica i okolina u NOB-u i revoluciji*, Gračanica 1988., str. 286 (VII, fond NOP-a, K. 1930, br. reg. 5/8, od 15. III. 1945.)

10 Vidi: Omer Hamzić, *Gračanica i okolina u periodu između dva svjetska rata – pravno politički i društveno-ekonomski razvoj*, Travnik, 2012., 353

je plodom. U novoizgrađenu školu, kao prvi đaci upisana su njegova djeca, među kojima i sestra Alija, jedina djevojčica koja je pohađala školu.

Iako strog, bio je veoma dobar roditelj. Oženio se vrlo mlad, tačnije 10. aprila 1904. god., nije imao ni punih 18 godina.

Majka Emina, rođena Đogić, rođena 1888. god. u Lukavici, u istom zaseoku gdje i otac. Njenom ocu je bilo ime Hasan, a majci Hanka, imala je samo jednog brata Muju i pet sestara: Mihanu, koja je bila udata za očevog brata Omera, a po smrti muža preudala se u Malešiće za Mustafu Muharemovića, Mejra (udata u Lukavici za Atifa Subašića), Cura (udata u Klokotnicu za Ibrahima Smajlbashića), Zulfa (udata u zaselak Delići za nekog Smajlića) i Ajka (udata za Hasana Čurića u Lukavici).¹¹

Roditelji moje majke bili su tako dobri i plemeniti da smo se mi, njihova unučad, uvijek radovali susretu s njima. Majka i otac su ih posebno cijenili i skoro svakodnevno su ih obilazili. U prvim godinama, dok su u oca bila nejakta djeca, djed je pružao veliku pomoć u obradi imanja.

Inače, bio je dobrostojeći. Majka je bila niskog rasta smeđe kose i pravog oblikovanog lica.

Bila je radina i iznad svega plemenita, svi u porodici i u selu su je cijenili. Karakterna i odmjerena, veoma uspješno je koordinirala sve poslove u mnogobrojnoj našoj porodici. Znala je da očuva dostojanstvo i ugled porodice i u vrijeme najvećih ekonomskih kriza, a njih je bilo najviše neposredno pred Drugi svjetski rat i u toku rata. Više nego otac, rukovodila je domaćinstvom. Brojni očevi i njeni prijatelji i rodbina uvijek su dobro, dočekivani i ugošćeni.

¹¹ Ovdje se vjerovatno radi o porodici Hasana Đogića (Husejna), rođenog 1870. godine, žena mu je Hanka, rođena 1875. godine, a imali su sina Muju, rođenog 1900. godine. (vidjeti u Matičnoj knjizi Domovnik iz oko 1930. godine za Džemat Lukavica, Matični ured u Lukavici i O. Hamzić. R. Djedović, *Lukavica...*, str. 56.)

Rodila je šesnaestero djece, od kojih je u životu ostalo sedam sinova i četiri kćeri: 1. **Hazim**, rođen 15.V. 1905 g.; 2. **Čazim**, rođen 15. X. 1907. g.; 3. **Emina**, rođena 18.VI. 1909. g.; 4. **Safet**, rođen 17. V. 1917. g.; 5. **Arifa**, rođena 04. VIII. 1913. g.; 6. **Alosman**, rođen 06. II. 1915. g.; 7. **Halima**, rođena 18. IV. 1918. g.; 8. **Alija**, rođena 03. V. 1920. g.; 9. **Husejn**, rođen 08. IV. 1922. g.; 10. **Edhem**, rođen 09. VI. 1925. g.; 10. **Ešref**, rođen 05. III. 1927. g. (djeca kojih nema na spisku rano su umirala).

Majka i otac su doživjeli da im se sinovi ožene i kćeri udaju. Iako je bila jako slabije fizičke konstitucije, majka nikad nije teže obolijevala. Tek zadnje godine života osjetila je da je boli stomak. Ljekarskim pregledom je ustanovljeno da se radi o tumoru u predjelu malog trbuha. U maju 1953. godine podvrgnuta je detaljnom ljekarskom pregledu u bolnici u Sarajevu. Konstantovano je da se radi o zloćudnom tumoru koji je uzeo velikog maha, tako da je bila isključena hirurska intervencija. Vraćena je kući i umrla 25. avgusta 1953. godine. Sahranjena je, uz veliko prisustvo ljudi i žena, ispod stare kuće u uglu bašte. Bio je to veliki gubitak za porodicu.

Otac je najviše patio, počeo se povlačiti u sebe, ubrzo i poboljevati. Umro je 16. februara 1955. godine. Smrću roditelja naša zadržana porodica se konačno raslojila. Diobom imanja, svaki je otišao na svoju stranu. Prilikom diobe nije bilo nikakvih problema jer je otac svojim testamentom unaprijed odredio šta kome pripada.

Još za života roditelja, porodica je raspolagala sa četiri kuće. Hazim i Čazim su živjeli odvojeno, kao i Safet (u kući Prohića, koja je kasnije otkupljena za Safeta). Brat Husejin je stanovao u staroj kući. U vrijeme diobe Ešref (učitelj) i Edhem (električar), koji su stanovali u mjestima rada, poklonili su kuću koju su dobili na diobi, djeci brata Safeta, a zemlju bratu Huseinu (Husein je kasnije dao simboličnu naknadu). Oporukom, otac je dao sinu Safetu više jednu parcelu da bi je prodao i

kupio kuću Rukiba Prohića, što je učinjeno. U oporuci otac nije zaboravio ni svoje kćeri. Zato je bitno naglasiti da na očevu oporuku niko nije imao nikakvu primjedbu.

Braća i sestre kasnije nastavili su da žive u slozi i ljubavi. Ta složnost mogla je da posluži kao primjer mnogim drugim porodicama u selu pa i u široj okolini. Svađa između braće i sestara nije postojala. Međusobno su se cijevali i uvažavali.

Huseinovi sinovi

Čurić Hazim, rođen je 23. oktobra 1905. godine, zemljoradnik, samouk kovač. Poslije oslobođenja zemlje radio kao kovač u Koksari "Boris Kidrič" u Lukavcu, zatim u ciglani Sočkovac i u Kamenolomu u Gračanici, gdje je penzionisan. Vojsku je odslužio 1928. godine, a za vrijeme napada Njemačke na Jugoslaviju nalazio se, kao rezervista u Caribrodu na Bugarskoj granici. Oženio se 11. februara, 1929. god. Njegova izabranica je Dževahira, rođena 28. II. 1908. god., u porodici Bečić iz Kotorskog, opština Doboj. Umrula je 05. 04. 1980 u Gračanici od šećerne bolesti.

Kao prvo dijete (najstariji sin, n.p.), Hazim je rano počeo, uz pomoć djeda Hasana, majčinog oca da se bavi zemljoradnjom. U svojoj desetoj godini već je orao i sam obav-

ljao poljoprivredne poslove. Kako je porodica postajala brojnija, Hazim je dobijao sve više obaveza i morao sve više da radi. Kada se zamomčio, počeo je da samostalno obavlja sve poljske radove. Nakon odsluženja vojnog roka (oko 1920. godine), otac mu je povjerio da bude glavni organizator posla u porodici. Ostala braća su ga slušala i kao takvog ga cijenila. Što su godine odmicale naša porodica je postala brojnija.

Godine 1927. bilo nas je jedanaestero djece (sedam braće i četiri sestre). Hazimovom ženidbom majka je dobila ispomoć u vođenju kućnih poslova. Povećanjem porodice, moralo se više raditi, a vlastite zemlje nije bilo dovoljno. Pored svoje zemlje, valjalo je uzimati pod zakup i tuđu zemlju. I pored toga, u pojedinim godinama hrane nije bilo dovoljno. Da bi se porodica prehranila, hrana je uzimana (kukuruz) na zajam od bogatijih ljudi, uz obaveznu visoku kamatu u naturi.

U kriznim godinama, odrasli članovi porodice, posebno Hazim, odlazili bi na sječu šume kao sezonski radnici—obično u Ribnicu kod Zavidovića ili u Papuk u Slavoniji. Na radu bi se kao drvosječe obično zadržavali dva mjeseca živeći u šumskim kolibama. Na rad se obično odlazilo u jesenje dane kada se obere ljetina i ostajalo dok ne padne snijeg. Bio je to rad pod vrlo teškim uslovima. Na takav način zarađeni novac (bilo ga je malo) trošio bi se za nabavku odjeće i obuće za mnogobrojnu porodicu, kao i za plaćanje poreza.

Najveći teret padao je na Hazimova pleća. U objavljivanju potreba za drvosječama bilo je i prevara. Tako je jednom berza rada iz Doboja uputila petnest radnika iz Lukavice na rad kod Maribora u Sloveniji. Stigavši u Sloveniju od posla nije bilo ništa. Ostavši bez sredstava za povratak, policija ih je vratila "šup-kartom", a to znači od zatvora do zatvora.

Poslije oslobađanja zemlje, porodica se počela raslojavati. Trideset i pet članova, koliko je bilo u zajedničkom domaćinstvu,

Čurić Hazim i Čurić Ešref

Ćurić Ibrahim i Ćurić Husein (amidžić Ćurić Hazima)

uslovalo je raslojavanje. Otac je odlučio da iz porodice izdvoji prvo Hazima sa njegovom užom porodicom. Živio je u kući na Ovsištu. 1949. god. se zaposlio. Bio je vrijedan radnik i u društvenom sektoru pa je kao takav često nagrađivan i pohvaljivan. Nakon prelaska na rad u Sočkovac, odlučio je da se preseli s porodicom u Gračanicu. Sagradio je novu zidanu kuću u kojoj je 27. marta. 1981 god. umro kao penzioner. Dobio je infarkt.

Hazim je bio vrijedan, pošten, iskren, dobre duše – zbog čega je bio cijenjen od svih onih koji su ga poznavali. Njegova kuća uvijek je bila otvorena za prijatelje i rodbinu, a i za putnike namjernike. Želja da postane hadžija ispunila se na zadovoljstvo svih članova njegove porodice.

U braku sa ženom Dževahirom rođeno je šestoro djece, tri sina i tri kćeri: 1. **Hazima**, rođena 30. jula 1930 god., školu nije pohađala, samouka. Prvobitno se udala u Kotorsko. Bračna zajednica nije dugo trajala. Poslije se udala za Mesuta Mujakića iz Lukavice, živi u Gračanicu, muž joj je bio medicinski teh-

ničar, radio u Domu zdravlja. Umro je relativno mlad; 2. **Taib**, rođen 15. januara 1935 god., osnovnu školu završio u Lukavici, a kovački zanat u Lukavcu, visokokvalifikovani vozač i automehaničar. Radio u Lukavcu, Doboju, Gračanicu i u Francuskoj, gdje je doživio teži moždani udar. Paralizovana mu je desna strana, liječen je u Tuzli, Beogradu i Parizu. Mogao je voziti kola sa automatskim mjenjačem. Penzionisan je kao francuski radnik. Živio je u sopstvenoj kući sa bratom Azizom, u ulici Lipa (Džemala Sumana 13) u Gračanicu. Oženio se vrlo mlad, zagledavši se u djevojku Adviju iz familije Humića iz Stanić Rijeke. “Ganjao je hobi” – voziti dobre i skupe automobile; 3. **Aziz**, rođen 1. aprila 1938. god. Osnovnu školu završio u Lukavici, a kurs za vozača u Doboju. Po odsluženju vojske, zaposlio se kao vozač u Gračanicu. Uz rad je stekao zvanje VKV vozača i automehaničara. Jedno vrijeme je bio samostalni autoprevoznik, a kasnije otvorio samostalnu zanatsku radnju za izradu predmeta od plastičnih masa. Živi u Gračanicu.

Oženio se djevojkom Dževahirovom rođenom Humić iz Stanić Rijeke. 22. decembra 1989. god. obolio je od infarkta (srčani udar) i hitno prevezen u bolnicu Doboju. 25. XII. 1989. g. u kritičnom stanju prebačen je u bolnicu u Beogradu, gdje je i umro, 9.1.1990. god. u Beogradu. 4. **Taiba**, rođena 4. decembra 1940. god. Osnovnu školu nije pohađala, samouk, udala se za Sejdu Letića, nastavnika. Živi u Gračanici u vlastitoj kući. Ima troje djece dva sina i kćerku, sve troje su završili fakultete; 5. **Aziza**, rođena 10. marta 1944. god. u Lukavici, završila osnovnu i trgovačku školu. Radi i živi u Gračanici. Prvobitno se bila udala u Lukavac i u tom braku rodila sina Dževada. Drugi brak zasnovala sa Osmanom Ibrićem iz Doborovaca, koji je po zanimanju milicioner. Živi u Gračanici. Imaju dvoje ženske djece: Ajselu i Adisu; 6. **Ibrahim**, rođen 30. aprila 1947. god. u Lukavici. Osnovnu školu završio u Gračanici, kao i trgovačku. Kao trgovac radio u Gračanici. Stekao je kvalifikaciju VKV vozača i automehaničara. Radio je kao vozač autobusa, a bavio se i samostalnom autoprevoznikom djelatnošću. Sada radi kao staklorezač u radnji koju je otvorila njegova žena. Imao je oboljenje kičme pa je zbog toga penzionisan. Oženio se djevojkom Sifetom, rođenom Ahmetagić iz Škahovice za koju se može reći da je veoma pazila roditelje svoga muža, te je zbog toga cijeni cijela familija. Ima dvoje djece Aidu i Taiba, koji pohađaju srednju školu. Živi u Gračanici u ulici Rade Stjepanovića. Pored kuće koju mu je ostavio otac, sagradio je još jednu, 10 x 12 metara, sa većim poslovnim prostorom.

Čurić Čazim, rođen 15. oktobra 1907 god. Osnovnu školu je završio u Donjoj Zeljini. Za vrijeme školovanja stanovao je kod tetke Melće, očeve sestre u Gornjoj Zeljini. Po završetku osnovne škole, pohađao je nižu poljoprivrednu školu u Banjaluci, ali je nije završio zbog nedostatka sredstava za izdržavanje. Po povratku iz Banjaluke, obavljao je poljoprivredne poslove u okviru domaćinstva. Nakon odsluženja vojnog roka, oženio

se iz Sokola. Međutim, njemu nije bilo po volji što je oženio djevojku koju nije dobro poznao, pa je ubrzo došlo do razvrgnuća bračne zajednice. Treba istaći da je ta djevojka bila neobično vrijedna, vedra, vesela i uvijek nasmijana.

1941. g., kada je kapitulirala stara Jugoslavija i ustanovljena okupatorska njemačka i ustaška vlast, Čazim je sa još nekoliko mladih ljudi, na prevaru, odveden na rad u Njemačku. Radio je u rudniku Erenu. S njim su još radili Ahmet Đogić i Mujo Kruškić. Žudnja za rodnom zemljom i težak rudarski rad nagnalo je ove momke da pokušaju pobjeći kući. Pokušaj nije uspio. Bili su uhvaćeni od strane policije i stavljeni u zatvor. Iz zatvora su ponovo vraćeni na posao.

Ipak, 1943. god. uspjelo im je da se vrate u domovinu. Sva trojica i Čazim i Ahmet i Mujo – stupili su u partizanske jedinice. 1944 god. Čazim je bio borac 19. birčanske (partizanske, n.p.) brigade. Ranjen je u lijevu ruku na Crvenim stijenama na Romaniji u borbi protiv ustaša i Njemaca. Odlikovan je sa dva ratna odlikovanja. Po oslobođenju zemlje, 1945. god., demobilisan je i odmah se zaposlio u Narodnooslobodilačkom odboru, a 1947. god. postavljen je za cestara, sa kojeg radnog mjesta je i penzionisan.

Oženio se 1945. god. iz Klokočnice, njegova žena Zlatka, rođena 12. 6. 1926. god., je plemenita žena sa kojom je sve do smrti živio u harmoničnoj bračnoj zajednici. U braku su rodili 3 djece. Prvo dijete je bilo muško, ali je u drugoj godini umrlo, tu tragediju Čazim je teško podnio. Drugo dvoje djece su ženska djeca: 1. **Emina**, rođena 1948 g., osnovnu školu završila u Lukavici, udala se za Devedžić Mahmuta, žive i rade u Gračanici; 2. **Bahrija**, rođena 1949. u Lukavici.¹²

Čazim je umro 5. avgusta 1982. god. i sahranjen je u groblju u Prnjavoru u Lukavici.

¹² Školu nije pohađala. Bila se udala u Sjeninu. U braku je rodila jedno dijete. Po razvrgnuću bračne zajednice, živi kod svoje majke od očeve penzije s djetetom, sada već momkom koji je stasao za JNA.

Bolovao je od bronhijalne astme. Vrijedno je istaći da je posjedovao najplemenitije karakterne osobine – iskrenost, pravičnost, humanist, pažljivost, druželjubivost su samo neke od njih. Nije bio sklon nikakvim porocima. Od članova naše mnogobrojne porodice, najviše je cijenio najmlađeg brata Ešrefa. Njegova žena Zlatka umrla je nakon tri godine poslije njega.

Ćurić Safet, rođen 17. maja 1911. god. u Lukavici, osnovnu školu je završio u Donjem Skipovcu. Bavio se zemljoradnjom, a volio je da se bavi i kupovinom i prodajom stoke. Po prirodi je bio dosta nagal i nije volio da mu iko proturiječi, a u duši više nego dobar i milostiv.

Od druge polovine rata saradivao je s Narodnooslobodilačkim pokretom (NOP), bio je obavještajac zajedno sa Mustom Delihodžićem. Pretpostavljeni im je bio Fadil Šabić, obavještajni oficir NOVJ.¹³

Brak je zasnovao sa Ajišom, rođenom Omerović (rođena 3. maja 1919.) od oca Muste i majke Čerime.¹⁴ Safet je umro 10. maja

13 Vidi: Esad Tihić, Omer Hamzić, *Nav. djelo*, 286

14 U braku su se veoma dobro slagali i izrodili sedmero djece: 1. **Zibija**, rođena 31. marta 1937. god. u Lukavici udata u Čivčije domaćica muž joj je Refik Ahmić; 2. **Muhibija**, rođen 7. juna 1940. god. u Lukavici, gdje je završio osnovnu školu, zaposlen u Saveznoj Republici Njemačkoj. Živi sa porodicom u Lukavici, žena Hasančević Fatima; 3. **Safeta**, rođena 15. februara 1944? god. u Lukavici. Iz prvog braka ima jedno dijete, sada je udata za Mehmeda Trepanića u Gračanici; 4. **Enver**, rođen 20. avgusta 1947. god. u Lukavici, gdje je završio osnovnu školu. Jedno vrijeme je bio na privremenom radu u Njemačkoj, zatim je po povratku radio kao taksi vozač. Sada radi u Sočkovcu, a sa porodicom živi u Gračanici. Oženjen je Husanović Refijom iz Gračanice; 5. **Ešref**, rođen 20. novembra 1949. god. u Lukavici, gdje je završio osnovnu školu. Privremeno radi u Saveznoj Republici Njemačkoj, ima vlastitu kuću, vozi kola, oženjen Hasić Ramizom, imaju troje djece. 6. **Muhidin**, rođen 1. marta 1953. god. u Lukavici, radi kao radnik u Hrvatskoj, ima sopstvenu kuću, oženjen je Emrijom Marmarac, živi sa porodicom u Lukavici. Imaju dvoje djece; 7. **Besim**, rođen 17. marta 1957. god. u Lukavici, gdje je i završio osnovnu školu. Živi u domaćinstvu sa majkom, radi u pogonu Radne organizacije "Fering" u Lukavici, oženjen je Kapetanović Hanifom iz Sjenine, imaju dvoje djece.

1974. od TBC pluća, a Čerima, 31. V 1988. god.

Ćurić Alosman, rođen 1. aprila 1916. god. u Lukavici. Osnovnu školu je pohađao u Donjem Skipovcu, ali je već u trećem razredu napustio dalje školovanje. Naučio je tek toliko da sporo čita i piše nezgrapnim rukopisom. Kao i ostali članovi porodice, bavio se zemljoradnjom i povremeno, kao drvosječa odlazio na sječu šume, kao sezonski radnik. Još za vrijeme služenja vojnog roka u staroj Jugoslaviji izgubio je sluh. Kasnije se saznalo da je sam kriv za sve to. Ukapavao je benzin u uši samo da bi se riješio vojske u kojoj su vojnici nemilosrdno maltretirani, pa čak i šamarani.

U vrijeme dok je bio na redovnom odustvu, oženio se. Njegova izabranica je bila Aljić Mejra kći Rame iz Prnjavora. Alosman je za vrijeme rata boravio kod kuće, a kad se rat završio, nastavio je da se bavi zemljoradnjom. Pošto je poslije rata postojala potreba za radnom snagom za izgradnju kapitalnih objekata, uz pomoć mlađeg brata Edhema, zaposlio se u tvornici papira u Maglaju, ali je brzo napustio posao pod izgovorom da ne može živjeti osim porodice. Tako je nastavio da se bavi zemljoradnjom.

Poslije pedesete godine starosti, njegovo zdravstveno stanje postalo je nestabilno. Češće je obolijevalo od upale pluća, a imao je i operaciju žuči. Poslije te operacije i nakon prekida pušenja, njegovo stanje se poboljšalo. Poslije očeve smrti, Alosman je sa djecom živio u neuslovnoj kućici. Pošto nije imao mogućnosti da sam izgradi kuću, članovi uže porodice su se dogovorili da mu sagrađe kuću. Kuća je sagrađena od klasičnog materijala. Najviše zasluge za izgradnju pripada Taibu, sinu Hazimovom, koji je obezbijedio najviše sredstava i rukovodio radovima. Izgradnju su pomogli braća Husein, Edhem i Ešref, te bratići Aziz i Ibrahim. Alosman je, inače, ćudljive naravi. U braku sa Aljić Mej-

rom, rođenom 1920. god. u Lukavici, zaselak Prnjavor, imao je dva sina i pet kćeri.¹⁵

Čurić Husein, rođen 8 aprila, 1922. god. u Lukavici, gdje je završio i osnovnu školu. Po završetku škole, bio je počeo izučavati zanat kod kovača Devedžić Muhameda u Lukavici, ali ga je brzo napustio. Po okupaciji zemlje od strane Njemačke, kao golobradi mladić na prevaru je odveden na rad u Njemačku. U Njemačkoj se kratko zadržao. Uspio je pobjeći. Kraj rata je dočekaao kod kuće.

Po oslobođenju bio je cestar, a zatim trgovac. Sve do penzionisanja radio je kao trgovac pri Zemljoradničkoj zadruzi Sjenina Rijeka. Poslije očeve smrti, 1955 god., ostao je da živi u našoj staroj porodičnoj kući u Prnjavoru.

Kada je sebi sagradio novu kuću na Ovisištu (1984. god.), u spomenutoj staroj kući ostao je da živi njegov najstariji sin Ekrem. Husejn se oženio za vrijeme rata iz Klokočnice (Babići). Njegova izabranica, Babić Rukija, rođena 4. marta 1923. god. potiče iz ugledne porodice. Školu nije pohađala, ali je čestita domaćica sa veoma pozitivnim karakternim osobinama. U braku su izrodili više djece, ali je u životu ostalo samo petero, tri sina i dvije kćeri.¹⁶

15 To su: 1. **Sabrija**, rođena 17. oktobra 1940. god. u Lukavici, osnovnu školu nije pohađala, samouka. Udalala se za Sinanović Sulju (radnik) u Stanić Rijeku, gdje i danas živi; 2. **Rifa**, rođena 16. maja 1945. god. u Lukavici, osnovnu školu nije pohađala, samouka. Udalala se za Husićić Ramu, milicionera u Lukavici, jedno vrijeme živjeli su u Gračanici, sada žive u Tesliću; 3. **Alija**, rođena 1. juna 1948. god., bila udata u Prnjavoru za komšiju Đogića, u braku su rodili dvoje ženske djece. Nakon razvoda braka, živi sa djecom u Gračanici. Radi u Tvornici ženske modne obuće "Fortuna", po naravi tiha, mirna, karakterna. Ponovo se preudala za Nedžada Alimanovića iz Živinica; 4. **Muhamed**, rođen 2. novembra 1950. god. u Lukavici, u četvrtoj godini, kao dijete, doživio je nesreću (pregazila su ga kola). Iako je preživio, po povratku iz bolnice, primijetilo se da zaostaje u razvoju, te je kategorisan kao debil lakšeg oblika; 5. **Ajša**, rođena 1956. god. u Lukavici, osnovnu školu je završila u Lukavici gdje je i udata; 6. **Suad** i 7. **Suada**, rođeni kao blizanci, 1958. u Lukavici, Suad je oženjen, a Suada udata u Lukavici u Prnjavor.

16 To su: 1. **Jasminka**, rođena 1956. u Lukavici. Po

Husein je po naravi bio tih i miran, svi u selu su ga voljeli. Poslije penzionisanja, u martu 1985. god. je obolio. Pregledom mu je ustanovljeno da boluje od raka (te opake neizlječive bolesti) na desnom plućnom kriklu. Intervencije ljekara u Gračanici, Tešnju i Tuzli ništa nisu pomogle. Bolovao je dugo, a za vrijeme bolovanja stalno su ga posjećivali mnogobrojni sugrađani i svi drugi koji su ga poznavali. Umro je 23. januara, 1986. god. i, uz prisustvo velikog broja građana, sahranjen je u mezarlicima u Prnjavoru.

Čurić Edhem, rođen 20. juna 1925 god., u Lukavici, gdje je završio i osnovnu školu. Do pred kraj rata boravio je kod kuće, baveći se zemljoradnjom. 1944. god. nasilno je mobilisan sa još desetak mladića iz sela i odveden u Njemačku vojsku. Iz vojske je pokušao pobjeći, ali je uhvaćen i stavljen u logor. Pred oslobođenje zemlje, priključio se partizanima i u novoj Jugoslaviji odslužio vojni rok.

Po dolasku iz vojske, oženio se, nastavio da se bavi zemljoradnjom, a povremeno je kao sezonski radnik odlazio na sječu drva u Sloveniju. 1948. god. učestvovao je na Saveznoj omladinskoj radnoj akciji na izgradnji Novog Beograda. Za izuzetno zalaganje proglašen je udarnikom. Sa akcije uključen je u

završetku osmogodišnje škole pohađala je srednju školu u Gračanici, obučarski smjer, bila je uzoran đak. Za vrijeme pohađanja srednje škole, stanovala je kod amidže Ešrefa. Po završetku škole, zaposlila se u Tvornicu obuće "Fortuna", ali je poslije udaje za Mehu Aljića iz Lukavice, napustila posao i živi sa djecom, baveći se domaćinstvom. Muž joj je po zanimanju varilac i često radi u stranim zemljama, dobro zarađuje; 2. **Ekrem**, rođen 1950. i neke god., osnovnu školu je završio u Lukavici, radnik, zaposlen, oženjen ima dvoje djece. Po prirodi tih, miran. Roditelji iznad svega poštuju; 3. **Senija**, rođena u Lukavici, gdje je završila i osmogodišnju školu. Srednju školu završila je u Gračanici, smjer krojački, zaposlena je i udata u Gračanici, i ima jedno dijete; 4. **Senad**, rođen u Lukavici, osnovnu školu završio u Lukavici, a srednju u Sloveniji – rudarski tehničar. Zaposlen u Labinu. Oženio se 1985 iz Lukavice; 5. **Hazim**, rođen u Lukavici, gdje je završio osmogodišnju školu. Srednje obrazovanje (rudarski smjer) stekao je u Sloveniji, po završetku školovanja nije htio da se zaposli u Sloveniji, još je nezaposlen, odslužio je armiju i još nije oženjen.

jednogodišnju elektrobrodarsku školu u Beogradu. Školu je sa uspjehom završio i dobio zvanje električar. Po završetku škole, ostao je da radi na Novom Beogradu. Ubrzo je, međutim, na poslu doživio strujni udar, tako da mu je oštećena ruka i noga. Dugo vremena trajalo je liječenje. Po izlječenju, radio je u Koksari Lukavac, Maglaju, Kostajnici i u rudniku "Bosna-azbest" u Bosanskom Petrovom Selu, odakle je prešao na rad u Elektro-poslovnici u Gračanici. Iz te firme je i penzionisan. Za primjeran rad i zalaganje odlikovan je medaljom rada i ordenom rada, a dobio je i niz drugih priznanja i pohvala.

Bavi se lovom, ribolovom i pčelarstvom. 1981. god. doživio je saobraćajnu nesreću kod Tvornice obuće "Fortuna" u Gračanici, zadobivši teške tjelesne povrede. Izliječen je u bolnici u Doboju. Ima sopstvenu kuću i živi u Gračanici u ulici Džemala Sumana br. 11. Brak je zasnovao sa Fatimom Spahić, rođenom 1930. god. u Piskavici.¹⁷

Čurić Ešref, rođen je 5. marta 1927. god. u Lukavici, gdje je završio i osnovnu školu, 1939. god. Kao omladinac opredijelio se tokom rata za Narodnooslobodilački pokret. Za člana Saveza komunističke omladine Jugoslavije (SKOJ-a) primljen je 15. avgu-

¹⁷ U Braku su rodili troje djece, dva sina i jednu kćerku: 1. **Fikret**, rođen 22. jula, 1951. god. Završio je osmogodišnju i školu za radnička zanimanja i stekao zvanje električara. Kratko vrijeme radio je u Njemačkoj. Poslije toga zaposlio se u Radio Gračanici kao tehničar. Taj posao je radio nekoliko godina, a onda otvorio samostalnu servisnu radionicu za opravku kućanskih aparata. Oženjen je Junuzović Nerminkom koja radi u Organu uprave Skupštine opštine. Imaju kćerku i sina. Žive u Gračanici u ul. Džemala Sumana br 11. 2. **Vahdet**, rođen 6. aprila, 1954. god. Završio je osmogodišnju školu i školu za radnička zanimanja, te stekao zvanje električara. Bio je zaposlen u Elektro-poslovnici u Gračanici. Kasnije je napustio društveni sektor i otvorio samostalnu radnju za proizvodnju predmeta od plastike. Oženjen je od Ibrahima Gazibegovića i za sada nemaju djece. Počeo je izgradnju kuće kod Katoličke crkve u Gračanici Po prirodi je tih i miran; 3. **Jasminka**, rođena 25. januara 1960. g.. završila je osmogodišnju i srednju građevinsku školu. Nije uspjela da se zaposli, udala se u Grapsku, ima jedno žensko dijete.

sta 1943. god., a za člana KPJ–8. avgusta 1945. god. Učesnik je NOR-a od 15. avgusta 1943. god.

Poslije oslobođenja zemlje bio je sekretar Opštinskog komitenta SKOJ-a u Brijesnici i član Sreskog komiteta SKOJ-a u Gračanici. Aktivno je radio na omasovljenju omladinske organizacije, SKOJ-a i formirao partijske ćelije tamo gdje one do tada nisu postojale. Učestvovao je na Saveznim radnim akcijama kao rukovodilac: na pruži Brčko-Banovići, Pjenovac - Kuštrovica i Novi Beograd. Na tim akcijama pet puta je proglašen za udarnika. Učiteljsku školu pohađao je u Tuzli, Banjaluci, a djelomično u Travniku 1950. god.

Završio je višu školu za socijalne radnike u Sarajevu 1968. god, a Pedagošku akademiju u Tuzli 1976. god. Po završetku učiteljske škole, koju je dozavršio uz rad, 1949. g. postavljen je za učitelja u G. Rahić (srez Brčko) gdje je, pored rada sa djecom u školi, organizovao opismenjavanje stanovništva, formirao kulturno-umjetničko društvo i razvio bogat kulturni rad sa omladinom. Odatle ga je Ministarstvo prosvjete Narodne Republike Bosne i Hercegovine premjestilo u Tuzlu, gdje je uspješno obavljao dužnost vaspitača u Srednjoškolskom domu.

Ocijenivši da tu nije dovoljno iskorišten, zatražio je od Ministarstva prosvjete premještaj u "najnepismenije" selo BiH. Tako je upućen u selo Malešiće, srez Gračanica. U tom selu, gdje ranije nije postojala škola niti školska zgrada, radio je sam sa 242 učenika, organizovao izgradnju škole, organizovao opismenjavanje stanovništva, a i sam vodio dva tečaja osnovnih znanja od 100 polaznika. U tom selu organizovao je i akciju elektrifikacije, tako da je to selo jedno od prvih na srezu

Ešref Čurić, iz prvih učiteljskih dana

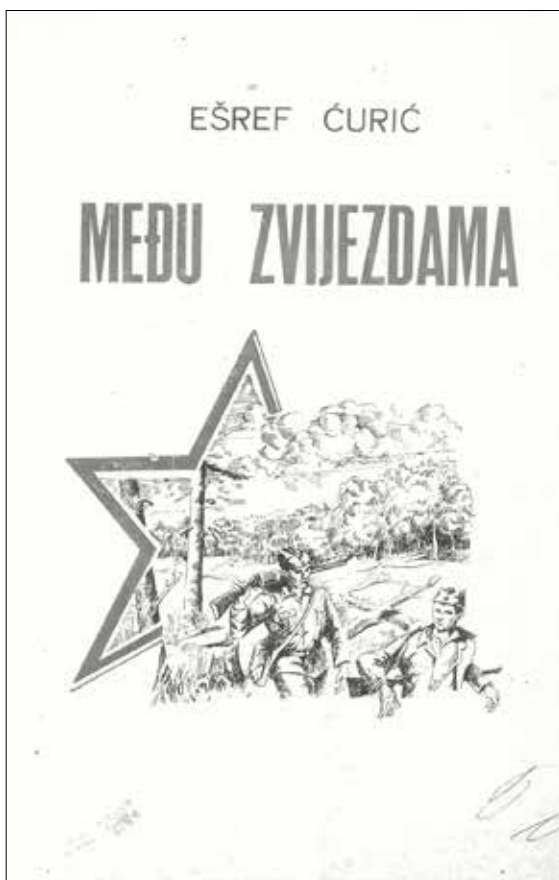
koje je dobilo električnu struju. Prve godine službovanja u Malešićima proglašen je za najboljeg učitelja, za što je dobio nagradu Ministarstva prosvjete, Sreskog narodnog odbora i Sindikata.

Kao rezervni oficir JNA, 19. oktobra, 1953. god., mobilisan je u ratnu jedinicu u vrijeme tzv. Trišćanske krize. Prvog septembra 1955. god. premješten je, na godinu dana, u rodnu Lukavicu da pomogne formiranje opštine Lukavica. I tamo je pokrenuo elektrifikaciju sela. Akcija je u potpunosti uspjela.

Godine 1956. premješten je u Gračanicu za direktora Narodne osnovne škole, u kojoj je, kao veoma mlad rukovodilac, uspio da uspješno organizuje nastavno-vaspitni rad i da stvori uslove za prerastanje te škole od četvororazredne u osmorazrednu školu. Zahvaljujući uspješnom radu, ova škola od oko 2000 učenika, u to vrijeme bila je veoma cijenjena među građanima i roditeljima učenika. Predložio je Skupštini opštine da ponese ime našeg poznatog književnika Hasana Kikića, koje i danas nosi.

Nakon plodnog rada u ovoj školi, prešao je na rad u pedagošku službu opštine i tamo radio sve do 1969.god. kada je postavljen za glavnog i odgovornog urednika Radio Gračanice, dopisnika "Oslobođenja" i lista "Komunist". U programima Radio Gračanice, pored ostalih, obrazovni program zauzimao je vidno mjesto. Nakon deset godina rada u radio-stanici, 1. oktobra 1978. god., postavljen je za sekretara Samoupravne interesne zajednice osnovnog obrazovanja (Opštinski fond za finasiranje osnovnog obrazovanja, n.p.).

Kao takav samo za tri godine uspio je da stvori normalne uslove za rad svih osnovnoškolaraca na opštini. Izgrađeno je pet modernih školskih objekata i podignuto sedam fiskulturnih sala. Time je u cijelosti realizovan pro-

gram "1000 škola u BiH" za područje opštine Gračanica. Zalagao se za podizanje kvaliteta nastave kroz vrednovanje rezultata rada, a na bazi tzv. slobodne razmjene rada. Uvijek je insistirao na tome da škola mora biti uzor u sredini u kojoj djeluje i da sa sredinom razvija svestranu saradnju.

Kao pedagog, od prvih dana učiteljevanja borio se za postizanje što boljih rezultata u vaspitanju i obrazovanju učenika primjenjujući savremene naučne principe i dostignuća u toj oblasti. Njegova pomoć mladim prosvjetnim radnicima nikada nije izostajala. Držao je ogledna, praktična predavanja, a napisao je i interni priručnik za govorne vježbe za učenike od I – IV razreda kako bi pomogao početnicima da se u ovoj oblasti bolje snalaze.

Za nastavnički rad i rezultate postignute u nastavno-vaspitnoj oblasti dobio je više priznanja, između ostalih: Nagradu Ministarstva prosvjete NRBiH 1951., Pohvalu Savjeta za školstvo NOO Gračanica 1958., Zahvalnicu Ministarstva obrazovanja, 1982., Povelju povodom 100 godina školstva u Gračanici, 1986.

Kao istaknuti društveno-politički radnik nekoliko puta biran je za člana Opštinskog komiteta Saveza komunista, Predsjedništva Opštinske konferencije Socijalističkog saveza radnog naroda, u tri mandata biran je za odbornika u Skupštini opštine Gračanica. 1969. god izabran je za poslanika Društveno-političkog vijeća Skupštine SRBiH. U dva jednogodišnja mandata bio je predsjednik Opštinskog odbora Saveza udruženja boraca narodnooslobodilačkog rata (SUBNOR-a), istovremeno bio je i član Republičkog odbora SUBNOR-a. Četiri puta je bio biran za člana Komisije za istoriju Opštinskog komiteta Saveza komunista Gračanica. Obavljao je i dužnost predsjednika Komisije za vjerska pitanja SO-e. U okviru OKSSRN bio je član Odbora za obilježavanje značajnih događanja i ličnosti, član Programskog Savjeta Radio Gračanice itd.

Od 1981. god intenzivno je radio na prikupljanju istorijske građe za Monografiju Gračanice.¹⁸ Bio je član Redakcionog odbora i odgovorni urednik Monografije "Gračanica i okolina u NOB-u i revoluciji".¹⁹

18 Radi se o građi za publikaciju *"Biljezi slobode – partizanska spomen-obilježja na području opštine Gračanica"* koju je objavio u koautorstvu sa Omerom Hamzićem, 1995. godine

19 Među najodgovornijim ljudima u tadašnjem političkom životu Gračanice bilo je više pokušaja da se napiše monografija o ratnim prilikama u Gračanici (1941. – 1945. godina). Negdje oko 1960. formiran je bio i Redakcioni odbor koji je za autora knjige angažovao književnika Derviša Sušića. Međutim, i taj kao i još dva tri kasnija pokušaja su završili neuspjehom. Jedina publikacija o ratnim prilikama na širem području tadašnje gračaničke opštine, posebno na ozrenskom području bila je memoarska knjiga Todora Vujasinovića ratnog komandanta Ozrenskog partizanskog odreda

Penzionisan je 1. avgusta 1981. godine sa radnog mjesta sekretara Samoupravne interesne zajednice osnovnog obrazovanja. Kao izuzetan aktivista društveno-politički i prosvjetni radnik dobio je niz priznanja i odlikovanja, među kojima je Sedmoaprilska nagrada SO-e-1970., Spomen-plaketa SO-e povodom 25-godišnjice razvoja školstva na opštini – 1970., Zlatna značka Lenjina za doprinos u razvoju školstva 1970., Sedmoaprilska nagrada SO-e za naročito postignute uspjehe u radu i društveno-političkoj aktivnosti na Opštini 1973., Spomen plaketa sa poveljom Opštine Gračanica kao izraz javnog društvenog priznanja za izvanredne rezultate postignute u dugogodišnjem radu

čije je prvo izdanje pod tim naslovom izašlo još 1952., drugo, nekoliko godina kasnije, a treće, 1977. godine. Tek poslije 1985. godine stvoreni su materijalni, a prije svega kadrovski i politički uslovi da se taj izdavački poduhvat realizuje do kraja. Opštinski komitet Saveza komunista Gračanica, putem svoje Komisije za istoriju, na čijem je čelu tada bio Dževad Sarajlić, a nakon njegovog povlačenja Rizah Suman, formirao je Redakciju, koja je autorski zadatak (izrada monografije o Gračanici u Drugom svjetskom ratu) povjerala autorskom dvojcu: profesoru historije i pukovniku JNA Esadu Tihiću, vrsnom istraživaču i redaktoru iz Vojno-izdavačkog zavoda iz Beograda i Omeru Hamziću, tada mladom publicisti i profesoru iz Gračanice. Na prikupljanju građe, sređivanju i pisanju publikacije autori su intenzivno radili od 1985. do 1988. godine. U finalnom dijelu ovog posla s razlogom su predlagali da se monografija objavi pod naslovom "Gračanica i okolina 1941. – 1945. godine", ali je Redakcioni odbor to odbio, insistirajući da se knjiga objavi pod naslovom "Gračanica i okolina u NOB-u i revoluciji". Uz prisustvo mnogobrojnih visokih gostiju i učesnika Narodnooslobodilačkog rata, knjig je pod tim naslovom svečano promovisana 7. aprila 1988. godine (tada Dan opštine Gračanica). Glavni promotor bio je Muhamed Kešetović, u to vrijeme istaknuti publicista, savjetnik u Predsjedništvu SFRJ, inače ratni i poslijeratni partijski funkcioner na području gračaničkog i tuzlanskog sreza. Knjiga je naišla na pozitivne reakcije kako u široj javnosti, tako i u stručnim krugovima. U svom prvom dijelu (koji čini jednu trećinu knjige), uz ostalo, donosi i najvažnije historijske činjenice o Gračanici i njenoj okolini od najstarijih vremena do savremenog doba. Po tome se uveliko i razlikuje od sličnih publikacija koje su u to vrijeme objavljivane. Kao jedan od najaktivnijih članova Komisije za istoriju, Ešref Čurić je, po odluci Redakcionog odbora, imenovan za urednika te knjige.

na jačanju bratstva-jedinstva i ekonomske osnove Opštine i na izgradnji samoupravnih socijalističkih društvenih odnosa 1979. Između ostalih, dobio je Srebrnu značku SSRN za plodan rad u ovoj organizaciji. Od državnih odlikovanja i priznanja, dobio je: Orden rada sa srebrnim vijencem, Orden zasluga za narod sa srebrnom zvijezdom, Orden Republike sa bronzanim vijencem.

Kao rezervni kapetan JNA 1. klase, bio je prvi komandant Ozrenskog partizanskog odreda teritorijalne odbrane. Tu svoju dužnost odgovorno je obavljao za što mu je dodijeljeno više društvenih priznanja, među kojima je i Pohvala saveza udruženja boraca NOR-a za vanredno zalaganje na sprovođenju programa vojno-stručnog obrazovanja starijehinskog kadra 1967.

Nakon penzionisanja, 1981. god., intenzivno se počeo baviti pisanjem. Posebno se posvetio prikupljanju građe iz naše novije istorije. 1984.g. izdao je svoj prvi roman "Među zvijezdama", 1985. g. izdao je publikaciju "Biljezi slobode",²⁰ 1986.g. izdaje svoj drugi roman "Ruža za sestru". Sve tri ove knjige veoma dobro su primljene u ovdašnjoj sredini pa i šire. Njegove romane kritika je povoljno ocijenila. Pored proze bavi se i poezijom. Član je Književnog kluba "Vidici" u Gračanici.

Potičući iz mnogobrojne porodice, Ešref se veoma dobro slagao sa svojom braćom i sestrama i ostalom mnogobrojnom rodbinom, zbog čega je bio veoma omiljen i cijenjen u svojoj užoj i široj familiji. Svi su se

²⁰ Publikaciju je radio u koautorstvu sa publicistom Omerom Hamzićem, profesorom iz Gračanice za potrebe Opštinskog odbora Saveza udruženja boraca narodnooslobodilačkog rata, odnosno, kako se govorilo za "njegovanje revolucionarnih tradicija". U njoj su obrađena sva partizanska spomen obilježja podignuta na području opštine Gračanica do 1985. godine, sa fotografijama i najkraćim podacima o izgledu, lokalitetu, vremenu i načinu izgradnje, te o događajima i ličnostima u čiju su čast podignuta. Knjiga je promovisana 22. 12. 1985. godine, koji se u to vrijeme obilježavao kao dan JNA i danas značajan dokument spomeničkog naslijeđa općine Gračanica

među sobom pomagali. Vlastitu kuću sagradio je 1969. god.²¹

Ešref se oženio dosta rano, u svojoj 19-og godini, decembra 1945. god. Njegova izabranica Munira (Dizdarević), rođena je 20. jula 1928. god u Sokolu (zaseok Bukva) od oca Jusufa i majke Fatime. To je lijepa i stasita djevojka, odgajana u plemenitoj porodici i vična svim poslovima jedne dobre domaćice. Krasi su je sve dobre karakterne osobine, zbog čega je bila veoma cijenjena kako u mnogobrojnoj muževljevoj porodici, tako i od svih drugih koji su je poznavali. Cijenila je sve ljude, posebno one koji su bili siromašniji. Kad god joj se ukazala prilika, pomagala bi one kojima je pomoć bila potrebna. Iznad svega cijenila je svoga muža, posebno njegove roditelje. Naročito je voljela brata svoga muža (t.j. djevera, n.p.) Čazima. Kao prvo žensko dijete svojih roditelja, uživala je posebnu pažnju u porodici. Njena ekonomičnost u vođenju domaćinstva bila je prava umjetnost. Nasmijanošću i slatkom riječju dočekivala bi svakog gosta. Jelo koje je spremala bilo je prava poslastica za svakoga. Roditelji su joj relativno rano umrli, ali njena braća i sestre cijene je tako kao da im je ona umjesto majke. Munira je prema djeci isuviše osjetljiva. Patila je od glavobolje i proširenja vena na nogama. (Umrta je 16. 3. 2012. godine, n. p.)²²

²¹ Ešref je 1981. obolio od arterioskleroze. Pošto nije mogao da se kreće, 26. 9. 1981. upućen je na liječenje u bolnicu «Dragiša Mišović» u Beogradu, gdje je podvrgnut komplikovanoj operaciji krvnih sudova. Pošto je operacija uspjela, iz bolnice je otpušten 26. 11. 1981. Nakon toga njegovo zdravstveno stanje se vidno poboljšalo. Druge teže bolesti nije bolovao sve do pred kraj 1989. godine, kada je naglo počeo pobolijevati. Umro je 29. 01.1990. god.

²² U braku sa Ešrefom rodila je troje djece: 1. **Ekrem**, rođen je 15. septembra 1947. god. u Lukavici. Osnovnu školu pohađao je u Malešićima i Gračanici. U osmogodišnjoj školi bio je odličan đak. Po završetku osnovne škole upisao se i završio Gimnaziju u Gračanici, a potom upisao pravni fakultet u Sarajevu, koji nije uspio završiti jer se u međuvremenu posvetio rukometu. Zaposlio se 1968. god u Trgovačkom preduzeću "Metalimpex", zatim je radio u "Ozrenki", "Bosni" i u "Trgoproduktu" – sve firme u Gračanici. Oženio se 1971. g., njegova izabra-

Huseinove kćeri (moje sestre)

Emina je rođena 18. juna 1909. g. Ime je dobila po svojoj majci. Osnovnu školu nije pohađala jer u to vrijeme škola nije ni postojala. Bavila se domaćinstvom i obavljanjem poljskih radova. Udala se u Kotorsko za Halilović Omera. Muž joj je rano umro. U braku je rodila četvero djece: Hanku, Edhema, Ešefa i Hatidžu. Po smrti muža, sama se brinula o djeci. Po prirodi je bila tiha, mirna i ćutljiva i iznad svega vrijedna i skromna. Rijetko je u životu bolovala. U zadnjoj godini života bolovala je od karcinoma raka u grlu što je i bilo uzrok smrti. Umrula je aprila 1982. god. Njena kći Hanka bila je udata u Odžak, ali je mlada umrla (prije majke). Edhem je radio u Tvornici obuće u Derventi, gdje je živio s porodicom. Obolio je pa je relativno mlad penzionisan. Sada živi u rodnom Kotorskom. I mlađi Ešef živi u Kotorskom, zasnovao je porodicu, a radi u Doboju. Najmlađa Hatidža udata je u Kotorsko, ima djecu, a muž joj radi na željeznici.

Arifa je rođena 4. avgusta 1913. g., školu nije pohađala jer škole nije bilo ni u selu niti

nica je Čurić (rođeno Imamović) Suada, rođena 1949. god. od oca Muhameda i majke Nure. U braku su rodili dvoje djece: Selmu, rođena 12. januara 1973 g. i Alma, rođena 27. oktobra 1981. god. Živi u kući svojih roditelja kao posebno domaćinstvo. Ekrem je po prirodi velika dobričina i ta njegova dobrota često ide na njegovu štetu. Inače, sredina u kojoj radi i živi puno ga voli i cijeni. Prema roditeljima i sestri je veoma dobar, poštuje ih i ne protivriječi im. Prema djeci je veoma osjetljiv, a ona su mu privržena više nego majci. (Ekrem, poznatiji u Gračanici po nadimku Kićo, umro je 16. 12. 2012., n.p.); 2. **Mevlija** je rođena 2. januara 1952. god. u Malešićima. Završila je osmogodišnju školu i gimnaziju u Gračanici. I u jednoj i u drugoj školi bila je odličan đak. Po završetku Gimnazije upisala se na Ekonomski fakultet u Sarajevu koji je sa uspjehom završila. Kao dipl. ekonomista zaposlila se u Drvno-industrijskom preduzeću "Jadrina", gdje je radila skoro deset godina. Poslije toga izabrana je za direktora Službe društvenog knjigovodstva. Po prirodi je karakterni i odmjereni, na poslu predana, disciplinovana i pedantna. Kao rukovodilac je cijenjena, družiljubiva. Svoje roditelje iznad svega voli i cijeni. U svakoj prilici nastoji da im pomogne. Udala se za Helić (Mehe) Mustafu iz Gračanice koji radi kao upravnik pošte u Gračanici.

u obližnjoj okolini. Bavila se domaćinstvom, bila je izrazito lijepa, visoka, plavih očiju i vesele naravi. Udala se u Grapsku za Osmana Muratovića, koji je pohađao Šerijatsku Gimnaziju u Sarajevu, a radio kao službenik u opštini. U braku je rodila šestero djece: Muhibu koja je udata za Sadika Mešića, živi u Doboju, Safeta koji je radio u SUP u Doboju, umro mlad od srčanog udara. Iza sebe je ostavio troje djece. Sakib je treće dijete po redu. Živi s porodicom u Grapskoj. Poslije Sakiba rođen je Husein, koji je završio Višu pedagošku i Višu upravnu školu. Radi u SUP u Zavidovićima, gdje je i porodicu zasnovao. Edhem je posljednje muško dijete, po zanimanju električar. Zasnovao porodicu, živi u Maglaju. Najmlađa Emina udata je u Doboju. Završila je srednju školu, zaposlena. Atifa je umrla septembra 1967. g. od posljedica srčanog udara.

Halima je rođena 18. aprila 1918. g. Školu nije pohađala, samouka. Bila je nižeg rasta, lijepa i u duši dobra žena. Udala se 7. februara 1935. g. za Humić Džemala iz Stanić Rijeke, koji je tada pohađao Osman-kapetanovu medresu u Gračanici. Bio je strog prema supruzi i djeci, ali izuzetno vrijedan. Halima je u braku rodila sedmero djece, četiri kćeri i tri sina: Emina, domaćica, udata u Doboju; Hida-jeta, radi u Holandiji; Faruk, poljoprivredni tehničar, oženjen, radi u Njemačkoj; Sija, nastavnica, udata u Tuzlu; Fakihta, medicinska sestra, udata u Tuzlu; Reuf, elektro-tehničar, radi u Njemačkoj; Irfan, električar, radi u Njemačkoj.

Alija, rođena je 3. maja 1920. god., osnovnu školu je završila u Lukavici. To je prvo žensko dijete koje je upisano u ovu školu. Bila je odlična učenica. Niskog je rasta, ljepušasta, miljenica u mnogobrojnoj porodici. 1937. god. završila je jednogodišnju Domaćinsku školu, u kojoj su se djevojke obučavale kuhanju, krojenju, šivanju, vezenju... Po završetku ove škole, otac je kupio šivaću mašinu, kojom je vršila usluge šivanja ženske odjeće.

Prva je djevojka u selu koja je prihvatila gradski način odijevanja. Bila je pošteđena obavljanja poljskih poslova. Često je na duže vrijeme boravila kod sestre Arife u Grapskoj. 1943. god. udala se za Murata Hurtića iz Grapske. U braku nije bila najsretnija. U tom braku rodila je šestero djece: Mina, domaćica, neudata, živi s ocem u Grapskoj; Ešef, radnik, oženjen, živi u Grapskoj u sopstvenoj kući; Fahreta, obučarska radnica, razvedena, živi u Gračanici; Vasvija, domaćica, udata, živi u Rijeci; Mubina, zv. Binka, obučarska radnica, udata, živi u Tesliću; Husein, radnik, zaposlen, živi u Grapskoj;

Alija je često болоvala i liječena u bolničkim ustanovama. Dva puta je operisana. Umrla je od raka u martu 1982. god.

SUMMARY

Family of Ćurić from Lukavica and Gračanica

This paper regards the family Ćurić which is tied to village Lukavica, namely, its hamlet Prnjavor for the last 150 years. From the mid-20th century onward the family is quite tied to the city of Gračanica, as well. Here, in particular, a more detailed discussion is oriented on one of its branches, which descends from Husein Ćurić, the son of Husein (about 1850-1921) and his son Husein Ćurić (1887-1955). This work, as well, tells of Ešref Ćurić, the son of Husein (1927-1990), a prominent socio-political and cultural worker of Gračanica from the 1950s to 1980s.

Keywords: Ćurićs, Lukavica, Prnjavor, Gračanica, Husein Ćurić—the son of Ibrahim, Husein Ćurić—the son of Husein, Ešref Ćurić—the son of Husein.

